ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΓΝΩΡΙΖΕ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
ΠΡΙΝ ΣΤΕΙΛΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ, ΑΛΛΑ ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ...

ΑΠΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ - διδαξιμότητα του βιβλίου Ιστορίας της ΣΤ΄ Δημοτικού*

Περί τα μέσα του Δεκέμβρη 2005, εγκρίθηκε με ειδική διαδικασία - τελετή μάλλον παρά διάλογο- η προώθηση στο τυπογραφείο διαφόρων νέων βιβλίων για το Δημοτικό Σχολείο.

Ανάμεσά τους και το βιβλίο της Ιστορίας της ΣΤ΄ τάξης για το οποίο το παρόν σημείωμα. Και θεωρώ χρέος μας έγκαιρα να καταγράψουμε μερικές απορίες για την ποιότητα - διδαξιμότητα του νέου αυτού βιβλίου. Είναι πιθανό οι απορίες μου να συναντήσουν την ευαισθησία της πολιτικής ηγεσίας, που έχει την ευθύνη για την εκπαιδευτική πολιτική της και την αντίστοιχη σχολική πράξη.

Του
Φ. Κ. ΒΩΡΟΥ
Ph. D, επίτιμου συμβούλου του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Σπεύδω να προσημειώσω ότι, όταν καταπιάνομαι με τέτοιο έργο (διατύπωση γνώμης για βιβλίο σχολικό), φροντίζω να παίρνω μόνο τις σελίδες που προορίζονται για τα παιδιά, χωρίς τις λίγες προηγούμενες, όπου αναγράφονται συνήθως τα ονόματα των συντελεστών της συγγραφής-έγκρισης, ώστε η πάντοτε επιθυμητή -και δύσκολα εφικτή- αντικειμενικότητα κρίσης να μην επηρεάζεται από πιθανούς συναισθηματισμούς (φιλίας, γνωριμίας, άλλους).

Έρχομαι, λοιπόν, αμέσως στο κείμενο που προορίζεται για τα παιδιά της ΣΤ΄ Δημοτικού Σχολείου (ξεκινώντας από την πρώτη διδακτική ενότητα) και το διαβάζω ως αναγνώστης κοινός, αλλά με κάποια ειδική εμπειρία σε αυτόν τον τομέα γραφής και με αυτονόητο ειδικό ενδιαφέρον αντίστοιχο (εκπαιδευτικό). Συνέπεια των δυο αυτών ιδιοτήτων είναι ότι η κάποια γνώση της Ιστορίας και η εκπαιδευτική/παιδαγωγική αντίληψη και σκέψη μπορεί να αναχαιτίζει την κίνηση του ματιού πάνω σε κείμενο δυνάμει για παιδιά, προκειμένου να γίνει πιο προσεκτική διατύπωση από τους συγγραφείς για κείμενο κατανοητό, διδάξιμο. Τότε εγείρεται ίσως κάποια απορία ή αμφιβολία και ταυτόχρονα το χέρι παίρνει οδηγία από τον εγκέφαλο για κάποια υπογράμμιση. Και παρακαλώ να κάνετε το ίδιο, αν κάπου προβληματίζεστε από τις σκέψεις και τη γραφή που τώρα διαβάζετε, ώστε να σχηματίσετε γνώμη δική σας, υπεύθυνη, όχι επηρεασμένη από τον γράφοντα.

Συγκεκριμένα:

1 Τίτλος του βιβλίου των μαθητών: **Στα Νεότερα και Σύγχρονα Χρόνια.**

Απορίες:
Η διατύπωση του τίτλου δεν φαίνεται δόκιμη. Γιατί δυσκολεύομαι, κατά το «Σύγχρονα Χρόνια» των συγγραφέων, να πω ή να γράψω: Σημερινό σήμερα ή τωρινό τώρα. Μήπως πιο ομαλή έκφραση/διατύπωση τίτλου σχολικού βιβλίου είναι: Τα Νεότερα Χρόνια και η Σύγχρονη Εποχή ή Νεότερη και Σύγχρονη Εποχή;

2 Από τη σελίδα 2 (στ. 3-4) αντιγράφω:
«Μέσα σε μια ατμόσφαιρα χαράς οι άνθρωποι δημιουργούν σπουδαία έργα ζωγραφικής, γλυπτικής, αρχιτεκτονικής και λογοτεχνίας. Εμπνέονται από τον αρχαίο ελληνικό και ρωμαϊκό κόσμο».

Απορίες:
- Οι νεότεροι χρόνοι είχαν αυτό το ειδικό προνόμιο να αρχίσουν τη σταδιοδρομία τους με καλλιτεχνικά έργα; Και ζούσαν σε τέτοια «ατμόσφαιρα χαράς» όλοι;
- Μήπως είχε προηγηθεί και συνεχιζόταν άλλη κατάσταση για τους πολλούς; Και υπήρχαν αίτια ποικίλα για διαμαρτυρίες, διώξεις, σφαγές;

Όσο γνωρίζω από την Ιστορία εκείνον τον καιρό εκδηλώθηκαν:
Η διαμαρτυρία του Λουθήρου (σύγκρουση ενδοεκκλησιαστική στην παπική Εκκλησία).

Ο πόλεμος των χωρικών στη Γερμανία.

Οι θρησκευτικοί πόλεμοι (στη Γερμανία, Γαλλία...).

Εκείνη η άγια νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου (στο Παρίσι).

Και επιβάνε ακόμη το καθεστώς των δουλοπαροίκων, το φεουδαρχικό σύστημα με τον θεσμό της δουλοπαροικίας.

Κάτι ακόμη: Από την αρχαιότητα «εμπνέονταν» ή στην αρχαιότητα έβρισκαν πρότυπα που **αναζητούσαν για απελευθέρωση** της σκέψης τους από τη δογματική δουλεία στην παπική Εκκλησία;

3 Από τη σελ. 2, στ. 5, αντιγράφουμε: «Κίνημα του **Ουμανισμού».** Μήπως είναι διδακτικά, παιδαγωγικά, γλωσσικά σκόπιμο να σημειώσουμε απευθείας τη γενική **Ανθρωπισμού**, ώστε τα παιδιά αμέσως να αντιληφθούν το νόημα του κινήματος εκείνου, ότι δηλαδή ο άνθρωπος γινόταν το επίκεντρο σεβασμού, φροντίδας, έμπνευσης; (το Ουμανισμός είναι απόδοση του λατινικού Humanismus, των λατινογενών humanism...).

4 Από τη σελ. 2, στ. 13, αντιγράφω: **Προτεστάντες**. Με το ίδιο σκεπτικό της §3: γιατί όχι απευθείας **Διαμαρτυρόμενοι**; (Προτεστάντες είναι ηχητική απόδοση της λατινογενούς λέξης Protestant, που σημαίνει διαμαρτυρόμενος). Έτσι θα νιώσουν αμέσως τα παιδιά ότι πρόκειται για κίνημα διαμαρτυρίας, (χωρίς να προσφύγουν σε υποσημείωση).

5 Από τη σελ. 2, στ. 15, αντιγράφω: «εκδηλώσεις λατρείας, όπως η νηστεία και η προσευχή». Απλή απορία: Εντάσσεται η νηστεία στις εκδηλώσεις λατρείας;

6 Ερώτημα που συνοδεύει την εικόνα στη σελ. 2: «Ποια στοιχεία προβάλλει στο έργο του ο καλλιτέχνης;»
Απορίες:
Ποια ενημέρωση γενική και ποιες πληροφορίες ειδικές έχουμε δώσει στα 12χρονα παιδιά (και τι μπορεί να έχει δοθεί σ' αυτήν την ηλικία), ώστε **να ευσταθεί παιδαγωγικά τέτοιο ερώτημα;** (Προσωπικά δηλώνω ότι αδυνατώ να απαντήσω...).

Μήπως καλλιεργούμε βιαστικά **κλίμα εξάρτησης των παιδιών** από σοφούς και έπειτα **έλλειμμα αυτοπεποίθησης;** Μήπως κατευθείαν παραπομπή σε φροντιστήριο; Αυτήν την απορία έχει δάσκαλος που σε χρόνο ανύποπτο έγραψε σχετικά με την **αξιοπόθητη αναγνώσιμης εικόνας** στη διδασκαλία της Ιστορίας ότι το πρώτο ερώτημα του δασκάλου στην αίθουσα μπορεί να είναι το: «τι βλέπετε»;

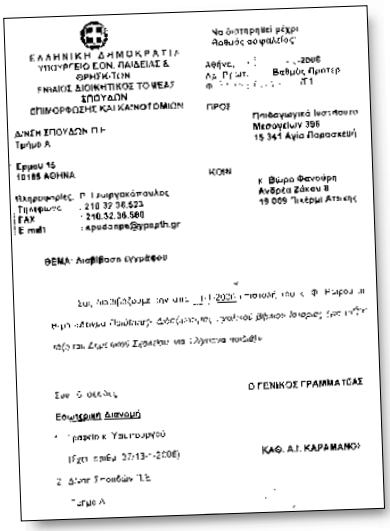
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΝΙΑΙΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΟΜΙΛΩΝ

Δ/ΝΣΗ ΣΠΟΥΔΩΝ Π.Τ.
Τμήμα Α

Ερμού 15
101 85 ΑΘΗΝΑ

Πληροφορίες: Π. Γεωργακόπουλος
Τηλέφωνο: 210 32 36.523
FAX: 210.32.36.580
E mail: apeapapa@sypath.gr

Να δοσταρεθεί μέχρι
Αθόλως σοφιλίας

Αθήνα, ... 2006
Αρ. Πρωτ. ...
Βαθμός Προτερ.
ΠΤ1

ΠΡΟΣ
Παιδαγωγικό Ινστιτούτο
Μεσογείων 396
15 344 Αγία Παρασκευή

ΚΟΙΝ
Κ. Φώρο Φανούρη
Ανδρέα Ζάκκα 8
19 009 Πικέρμι Αττικής

ΘΕΜΑ: Ανεμβάσεα εγγράφου

Σας αναβιβάζουμε την υπ' αριθ. ... 1-1-2006 ... του κ. Φ. Βώρου ...

Η μη ... Πολιτικής Δόξασης ... γνωστικών βιβλίων Ιστορίας της ΣΤ΄ τάξης

κάζη και Ζήτε κατά Σεβασμό και ... ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Σας ... ΟΛΕΣ

Εσωτερική Διανομή

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Δρ. Ιωάν. Γιαννόπουλος)

(Ημερ. πράξη 27-13-2006)

Ο Δ/ντης Σ-ιοδών Π.Ε.

...ΓΜΟΣ Α

ΚΑΘ. Α.Ι. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ

Όπως προκύπτει από τη φωτοτυπία που δημοσιεύουμε, ήδη από 11-1-2006 οι δράστες είχαν στα χέρια τους υπόμνημα με επισημάνσεις ότι το βιβλίο που ετοιμάζαν δεν είναι διδάξιμο

7 Από παιδαγωγική/μαθησιακή σκοπιά τι υπηρετούν τα 10 ονόματα καλλιτεχνών και λογίων που αναγράφονται σωρευτικά στο τέλος της σελ. 2: Διαφωτίζονται τα παιδιά **για γεγονότα, καταστάσεις, εξελίξεις που δεν είδαν πιο πάνω** ή επιφορτίζονται με στοιχεία δυσβάστακτα για τη μαθησιακή αντοχή τους; Και ποια είναι η θέση του δασκάλου μπροστά σ' αυτήν την καταιγίδα; Να σιωπήσει από παιδαγωγική ευαισθησία για τα παιδιά ή να προσθέσει πληροφορίες ακατανόητες για τα παιδιά και ασήκωτες; Με την πρώτη επιλογή διακιβεύει ίσως την παιδαγωγική υπόληψή του (αυτός που δεν ξέρει και δεν βοηθάει τα παιδιά), με τη δεύτερη επιβαρύνει το γνωσιακό φορτίο των παιδιών και ίσως την ψυχική υγεία τους.

8 Στη σελ. 3 του βιβλίου του μαθητή βρίσκουμε πράγματα «αξιοθαύμαστα» ως προς την ποιότητα και την προσιτότητα για τα 12χρονα παιδιά - ερευνητές της μεθοδολογίας της Ιστορίας. Γίνεται λόγος για την **έννοια της ιστορικής πηγής,** με δείγματα πολύ «κατανοητά»:

- Απόσπασμα από κείμενο του Βησσαρίωνα για την αξία των βιβλίων, αλλά ούτε λέξη για το πρώτο βήμα: την **επινόηση της τυπογραφίας** από κάποιον Γουτεμβέργιο, που έκανε το βιβλίο προσιτό για τους πολλούς και θαυμαστό επίτευγμα για τον Βησσαρίωνα. (Χωρίς την επινόηση του Γουτεμβέργιου θα μπορούσε να γράψει τον ύμνο της ο Βησσαρίων;).
- Βιογραφικά στοιχεία για τον Βησσαρίωνα, που πήγε στη Σύνοδο της Φεράρας - Φλωρεντίας, που εργάστηκε ως **ενωτικός** (στο θέμα σχέσεων των Εκκλησιών ύστερα από το Σχίσμα του 1054). Αλλά: η αγωνία του βυζαντινού Ελληνισμού, που προκαλούσε την κίνηση των Ενωτικών ως ελπίδα δεν διευκρινίζεται στο κείμενο των παιδιών.
- Στην ίδια σελ. 3 του βιβλίου τους βρίσκουν κάτι άλλο περιστοιχιστικό για την ηλικία τους τα 12χρονα: ένα έργο ζωγραφικής του Μπ. Ντ' Ανοναί (17ου αι.) με τίτλο: **«Νεκρή Φύση με βιβλία»** και με το παιδαγωγικά ευφυέστατο ή ευστοχότατο ερώτημα: «Το έργο τέχνης μπορεί να μαρτυρήσει για την εποχή του;».

Θαυμάζω την παιδαγωγική αισιοδοξία των συγγραφέων και των κριτών που δίνουν τέτοια ερωτήματα για 12χρονα παιδιά, τα οποία δεν έχουν διδαχθεί κάτι για την **έννοια της τέχνης,** για το αν και πότε και πώς και πόσο το έργο τέχνης εκφράζει την καλλιτεχνική ή την προσωπική ψυχολογία του δημιουργού ή την ατμόσφαιρα του περιβάλλοντός του, της εποχής του.

Αυτονόητο ότι εδώ αναδύεται πάλι το **παιδαγωγικό δίλημμα** του δασκάλου: να διακινδυνεύει την επιστημονική υπόληψή του για να προστατεύει τα παιδιά από φορτίο αβάστακτο ή να εμφανίζεται «σοφός» βάζοντας σε κίνδυνο την ψυχική αντοχή των παιδιών με τέτοια βάρη;

Παρακαλώ, πάντως, μην επηρεαστείτε από τους ενδοιασμούς ή την ατολμία μου. Μελετήστε αυτούς τους ενδοιασμούς βλέποντας αυτές τις μεγαλεπήβολες συγγραφικές επιδείξεις στις σελίδες 2-3 και ακούοντας παράλληλα τις επιδόσεις δυο παιδιών της ΣΤ΄ Δημοτικού στο περιβάλλον σας. (Όλα αυτά βέβαια στο πλαίσιο του σχολικού χρόνου που μπορεί να διατεθεί γι' αυτά).

Επίλογος:

Μερικές ακόμα απορίες και επισημάνσεις που δεν κλείνουν το θέμα: Ο συγγραφέας (ή οι συγγραφείς) του σχολικού βιβλίου **Στα Σύγχρονα Χρόνια** για τη Στ΄ τάξη του Δημοτικού σχολείου **έχουν, άραγε, κάποια εμπειρία** από την αντίστοιχη σχολική αίθουσα και την ως τώρα διδασκόμενη ύλη;

Ανάλογη απορία για τους κριτές: έχουν την αναγκαία εμπειρία από τη σχολική αίθουσα; Έχουν αντίστοιχη ειδικότητα; Όλοι οι παραπάνω, πιθανότατα λαμπροί ως προς τα κύρια έργα τους, αντιμετώπισαν ως συγγραφείς ή κριτές το **παιδαγωγικό ερώτημα:** ποια η αντιληπτική δυνατότητα των 12χρονων παιδιών, στα οποία προσφέρουν ως ιστορική παιδεία τόσες έννοιες αφηρημένες **χωρίς γεγονότα ιστορικά;**

Αν, όπως εικάζω, έδωσαν πλούσιες **οδηγίες** για τους διδάσκοντες, ιστοριοδιφικής υφής, πρόκειται για απλή μεταβίβαση ευθύνης, που δεν λύνει το πρόβλημα αλλά προκαλεί στον δάσκαλο διλημματικές καταστάσεις (όπως επισημάναμε πιο πάνω).

Το κυριότερο σημείο των δικών μας επισημάνσεων επικεντρώνεται σε τούτη την κρίση: **«ιστορία για τα παιδιά δεν είναι οι αφηρημένες έννοιες/γενικεύσεις, ερμηνείες, αξιολογήσεις,** όταν μάλιστα δεν έχουν προηγηθεί γεγονότα» (Τι έγινε; Από ποιους; Σε ποιον χώρο και χρόνο; Μέσα σε ποιες περιστάσεις, όπου ζητούσαν τι; Και ενεργήσανε πώς; Με ποια κίνητρα φανερά ή αφανέρωτα; Και πέτυχαν τι;). Αυτά αποτελούν Ιστορία ανθρώπων-δημιουργών και αποκαλύπτουν ανάγκες ζωής - επινοήσεις, δράση για επιβίωση, βελτίωση. Ειδικά, όταν απευθυνόμαστε σε 12χρονα παιδιά: πώς να τους δώσουμε τα σοφά λόγια του Βησσαρίωνα για την αξία των βιβλίων, χωρίς να έχει προηγηθεί η πολύ πιο σοφή και Ιστορίας δημιουργική επινόηση του Γουτεμβέργιου; Μήπως είναι και αδικία ιστορική και ακρισία η παρασώπηση του επιτεύγματος; Ποια τύχη, άραγε, έφερε στο προσκήνιο τη «Νεκρή Φύση με βιβλία» (σελ. 3) ως βήμα ιστορικής παιδείας για 12χρονα παιδιά ζωντανά;

Φοβάμαι ότι οι συγγραφείς και κριτές κινήθηκαν με την ευγενική πρόθεση να αναβαθμίσουν το μάθημα πολύ ψηλά, πάνω από το αντιληπτικό επίπεδο των παιδιών, above their heads (πάνω από τα κεφάλια τους), όπως διάβαζα κάποτε σε ένα βιβλίο με τον τίτλο **«The Art of Teaching».** Ομολογώ ότι με βοήθησε εκείνη η ανάγνωση να προσγειωθώ παιδαγωγικά και να συμπεριπατήσω με τα παιδιά τον πολύ απολαυστικό δρόμο της μαθησιακής διαδικασίας, όπου «παιδεία εστί η παίδων ολκή και αγωγή προς τον ορθόν λόγον». Ελπίζω και εύχομαι να μη χρειαστεί να καταγράψουμε άλλες επισημάνσεις μετά τη σελίδα τρία, όπου κατ' ανάγκην σταματάμε για σήμερα με την απορία: πώς μπόρεσαν τόσοι υπεύθυνοι και εγγράμματοι άνθρωποι να δώσουν τις τρεις πρώτες σελίδες με τόσα ατοπήματα εννοιολογικά, συλλογιστικά, εικονογραφικά, μαθησιακής επιβάρυνσης.

[Οι επισημάνσεις που καταγράφονται εδώ αναφέρονται μόνο στην πρώτη διδακτική ενότητα και είναι ενδεικτικές. Περιοριζόμαστε μόνο στη γλωσσική μορφή, τη συλλογιστική δομή, την εννοιολογική ακρίβεια, τη συνοχή του υλικού, την αρτιότητα του ιστορικού λόγου. Και, φυσικά, στην εκ μέρους μας παιδαγωγική προσέγγιση 12χρονων παιδιών διαμέσου πλήθους αφηρημένων εννοιών, που κατανοούνται μόνο αν προηγηθούν συγκεκριμένα στοιχεία: γεγονότα, ονόματα, εικόνες «αναγνώσιμες»].

*Το κείμενο αυτό του κ. Φ. Κ. Βώρου είχε σταλεί στο υπουργείο Παιδείας από την 11-1-2006, ως Δείγμα Ποιότητας- Διδαξιμότητας του σχολικού βιβλίου Ιστορία (για την ΣΤ΄ τάξη Δημ. Σχολείου, για 12χρονα παιδιά)

«Νέα Ιστορία», ή πώς μια ουτοπία γίνεται πραγματικότητα

Όχι, το βιβλίο Ιστορίας ΣΤ΄ Δημοτικού δεν αποσύρεται. Θα «διορθωθεί» από τους ίδιους τους συγγραφείς του, οι οποίοι θα φροντίσουν να μην αλλάξει η βασική του φιλοσοφία. Η υπουργός κ. Γιανάκου είναι διατεθειμένη να υποστεί οποιοδήποτε πολιτικό κόστος για ένα βιβλιαράκι μιας μέχρι πρότινος άσημης καθηγήτριας. Τι σημαίνει αυτό;

Σημαίνει ότι μια αδυναμία είναι τόσο ισχυρή όσο ο ασθενέστερος κρίκος της. Η ένα αμυντικό τείχος όσο ο χαμηλότερος προμαχώνας του. Εγκατάλειψη του ασθενούς σημείου στον εχθρό μπορεί να επιφέρει την άλωση ολόκληρου του οχυρού. Γι' αυτό ο υπεύθυνος στρατιώτης έχει τις διαταγές του: Καμία υποχώρηση! Αν παρακούσει θα βογοδοτήσει και θα τιμωρηθεί σκληρά. Διότι διακυβεύεται ολόκληρο το αμυντικό σύστημα, που στήθηκε με νυκτερινές υπερωρίες, με συνωμοτικό συντονισμό ενεργειών και ενεταλμένων στρατιωτικών και με μεγάλο οικονομικό κόστος για το μακρινό κέντρο γενικού στρατηγικού σχεδιασμού. Ακόμα και του ίδιου του πρωθυπουργού τα χέρια είναι δεμένα, όπως κάποτε διαπίστωσε ο είπσης πρωθυπουργός συγγενής του, οπότε και αναφώνησε με οργή: «Μα επιτέλους ποιος κυβερνάει αυτόν τον τόπο;»

Τ
ου
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Π. ΡΩΜΑΝΟΥ
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Ο ελλαδικός Ελληνισμός έχει λοιπόν να αντιμετωπίσει ακέραια την αδυσώδη της ενδοκοτονίας: Το «Κέντρο για τη Συμφιλίωση και τη Δημοκρατία στη Νοτιοανατολική Ευρώπη», ως σπόνσορα της διαβαλκανικής ομάδας επεξεργασίας της «Νέας Ιστορίας» (Joint History Project), με τους έλληνες συνεργάτες της εν λόγω ομάδας ονομαστικά στο διαδίκτυο. Κάποια ονόματα εν τω μεταξύ πανελλήνιως γνωστά (λόγω της έριδας ΣΤΓ΄ Δημοτικού), άλλα γνωστά μόνο σε πανεπιστημιακούς κύκλους. Μέλημά τους, όπως προγραμματικά τέθηκε σε συνέδριο εν Ελλάδι το 2002, είναι να μετατρέψουν τα «δεδομένα της ελληνικής ιστορίας σε ζητούμενα». Να αποδομήσουν σήμερα το ελληνικό έθνος **διά του ιδίου του κρατικού λόγου,** ο οποίος αρχικά χρησιμοποιήθηκε για να το συγκροτήσει. Η αποδόμηση αυτή να πραγματοποιηθεί (ελλείψει μιας ομοσπονδιακής Ευρώπης) σε ένα κρατικό μόρφωμα, που ενώ εξακολουθεί να οριοθετείται στα πλαίσια του ελληνικού κράτους, δεν συγκροτείται από το ελληνικό έθνος αλλά από τον πολυπολιτισμό και πολυεθνισμό. Με εφαλτήριο τα πολιτισμικά δικαιώματα και τις μειονότητες να επιτύχουν τη διάθλαση της εθνικής ταυτότητας, η οποία θα έχει προηγουμένως αποδυναμωθεί από την επιστημονική κριτική του «μύθου της συνέχειας» του ελληνικού έθνους (από το βιβλίο «1204» του Γ. Καραμπελιά, 2007).

Είχε παρατηρηθεί, ήδη πριν από μια δεκαετία, ότι οι έλληνες «διεθνιστές» ήταν αιθεροβάμονες, καθ' ότι η ουτοπία τους περί διεθνοποίησης της Ελλάδας θα είχε νόημα μόνο εάν υπήρχε μια παγκόσμια κυβέρνηση - που δεν υπάρχει, ίσως δεν θα υπάρξει ποτέ και αν υπήρχε θα ήταν τυραννία. (Π. Ήφαιστος, «Η εξωελληνική νοοτροπία», 1997.) Διότι η μόνη **πολιτική** πραγματικότητα, ακόμα και υπό τις σημερινές συνθήκες **οικονομικής διεθνοποίησης, είτε το θέλουν οι «διεθνιστές» μας είτε όχι, δεν είναι άλλη από τα έθνη-κράτη και οι σχέσεις μεταξύ τους όπως προβλέπονται από το διεθνές δίκαιο. (Οι παρεμβάσεις του Μπους στο εσωτερικό άλλων κρατών, όπως και αυτές των προκατόχων του, δεν άλλαξαν την οικονομική εθνική τάξη πραγμάτων και δεν αναίρεσαν την έννοια του εθνικού συμφέροντος.)**

Πώς να προβλέψει κανείς από πριν από μία δεκαετία ότι οι μια στρατηγική ενθάρρυνσης του **εποικισμού της Ελλάδας από ξένες εθνότητες (λαθρομετανάστευση), η ουτοπία της διεθνοποίησης της Ελλάδας, ολωσδιόλου δίχως εξωτερική ερείσματα, θα γινόταν παρά ταύτα πραγματικότητα; Πώς να προβλέψει κανείς ότι το εθνικός κράτος θα συναινούσε, είτε ως υπουργείο Εσωτερικών είτε ως υπουργείο Παιδείας, στη διεθνή πρωτοτυπία της κατάθλασης του κυρίαρχου, κατά το Σύνταγμα, ελληνικού έθνους από το ίδιο το κράτος, που είναι ενταταλμένο να προστατεύσει την εθνική κυριαρχία; (Ήδη προτάθηκε και από τον αρχηγό της αντιπολιτεύσεως η αίθλαγή του χαρακτήρα του Συντάγματος του ελληνικού έθνους σε πολυεθνοτικό, με τη νεφελώδη αιτιολόγηση της «εποχής της παγκοσμιοποίησης»).**

Σε αυτήν την διόδλου ουτοπική και μάλιστα πολύ πραγματική προοπτική ζουν και εργάζονται οι εντόπιοι απόστολοι της «Νέας Ιστορίας». Το επόμενο βήμα τους (λόγω της προκύψασας απροσδόκητης βλάκης αντιστάσεως στα εργαστηριακά τους πονήματα για τα πολυπολιτισμικά μας σχολεία) θα έθθει με κάποια καθυστέρηση και θα είναι το εξής: «Είναι μύθος ότι είστε Έλληνες και ότι υπάρχει Ελλάδα. Ένας μύθος που επέβαλε κατά την ίδρυση του κράτους ο φιλελληνισμός της Ευρώπης. Δεν είστε τίποτε άλλο από Βαλκάνια συνονθυλεύματα και ανεμοσκορπίσματα. Δεν υπήρχε στην πραγματικότητα εξαρχής τίποτα που να κινδυνεύει σήμερα να χαθεί. Η απώλεια της εθνικής σας κυριαρχίας δεν είναι άλλο παρά πλύτρωση από τις αυτανάτες σας. Καλώς ήλθατε στον Θραίο Νέο Κόσμο μας!»